

Syr v akcii

S pomstou to vôbec nie je také jednoduché. Najprv som musel prekonať domácu prekážku – mamu.

„Ja z toho smradu dostanem migrénu!“ chytila sa za hlavu, keď som syr položil do chladničky. „A asi ma aj porazí, lebo mi v chladničke všetko napáchne! Ale úplne všetko!“

Syr smrdel naozaj strašne a ja som nechcel mame privolať migrénu, lebo keď mamu trápi bolesť hlavy, nesmieme nahlas hovoriť, ani si púšťať televízor, ani nič.

„Načo vôbec potrebuješ ten syr?“ pýtala sa ma.

„Mali sme si ho doniesť na výtvarnú... budeme kresliť,“ klamem, ale vlastne to vôbec nemusím brať ako klamstvo, lebo tu ide o moju česť, a teda aj o česť našej rodiny.

„A to si si musel kúpiť práve tento? Dám ti kúsok eidamu a túto hrôzu vyhodíme, dobre?“

„Nie!“ skríkol som a syr zabalený do desiatich vrecúšok som odniesol na balkón. Mama iba krútila hlavou a rýchlo z balkóna pozbierala bielizeň.

Druhá prekážka bola školská. Hoci som mal syr zabalený v toľkých vrecúškach, predsa ho len bolo trochu cítiť. A práve vtedy sa pri mojej lavici musela pristaviť Daniela! Prišla si požičať ceruzku a potom sa tak čudne okolo seba obzerala. Na chvíľu sa jej rozšírili nozdry,

vtiahla do seba vzduch a odišla. Nič sa nedá robiť, musíme to s Pipom vydržať. Vlastne ten smrad musím pretrpieť iba ja, lebo Pipo má za úlohu oklamať telocvikára.

Konečne ideme na telocvik. Idem prvý. Syr opatrne nesiem schovaný v teniske a nenápadne ho šuchnem za skrinku. Začnem sa akože nič prezliekať a vtom dorazia aj ostatní chalani. Viem, že Pampúch si nosí so sebou aj školskú tašku, lebo tam má jedlo. Aby vraj nezahynul od hladu, vykladá každému. O chvíľu nakukne do šatne telocvikár a durí nás do telocvične.

„Nieкто si, tuším, na nohy natiahol storočné ponožky!“ povie a vyženie nás na rozcvičku.

Beháme dookola telocvične, visíme na kruhoch, hráme vybíjanú a potom sa nám s Pipom stretnú oči. Pokýva hlavou a ide k telocvikárovi. Niečo mu hovorí, chytá si čelo a ukazuje na mňa. Telocvikár mi kývne a povie:

„Choď s Kubom trochu na školský dvor. Keby sa mu hlava stále krútila, príď mi povedať, dobre?“

Štartujeme s Pipom von, vpadneme do šatne a pracujeme ako dva stroje: vyberám spoza skrinky smradľavý syr, ktorý až teraz, keď ho vybalím zo všetkých tých vrecúšok, začne byť naozaj smradľavý. Otvoríme Pampúchovu tašku a pod jej bočnú stenu napcháme do škáry jedno koliesko. Druhé vtlačíme do užučkého otvoru na boku tašky, ktorý je taký úzky, že sa doň nič nevmetí okrem olomouckého syrčeka. Tretie koliesko rozpučíme do zadného vrečka okolo zip-su. Tašku dáme na pôvodné miesto, zahodíme smradľavé vrecúška, ktoré najprv pevne zabalíme, aby smrad neunikal, asi päť minút si

drhneme ruky pod teplou vodou a potom sa pomaly vraciame do telocvične.

„Ako je, chalani?“ pribehne k nám telocvikár.

„Už je mi lepšie,“ klame Pipo.

„Tuším máš akúsi červenšiu farbu. No pre istotu zostaň sedieť na lavičke,“ povie telocvikár a ja sa vraciam k ostatným.

Bifla Marcela

Bifľa Marcela zasahuje

Keď sme skríkli Zdar! a vošli do šatne, poriadne tam už smrdelo.

„Fuj! Ako nejaká zdochlina!“ povedal Samo Holý.

„Čo ak tu zdochol potkan?“

„Tu žiadne potkany nie sú!“ povedal od dverí telocvikár, ktorý nie-sol do skladu medicinbal.

Potom sa zastavil, pokrútil hlavou, položil medicinbal na zem, kľakol si a pozorne sa díval pod kovové skrinky na nôžkach.

„Vylúčené! Žiadny potkan!“

Samurajka sa prechádzala po triede a podobne ako pred hodinou Daniele sa jej rozširovali nozdry a vetrila. Pripomínala mi susedovho psa Rumburaka. Aj ten vetrí okolo seba a očucháva každé dvere. Samurajka však nič neočuchávala, iba sa jej hýbali tie nozdry.

„Deti, je tu niekto, komu sa chce veľmi, ale naozaj veľmi na záchod?“

Každý čušal. Potom sa prihlásila – kto iný? – bifľa Marcela:

„Prosím, je tu veľký smrad!“

„To viem aj bez teba, Marcela. No, čo už urobíme... Nastúpte si všetci pred tabuľu!“

Každý sa ťahal ako lekvár. Keď sme stáli ako dlhý rezanec pred tabuľou, samurajka chodila okolo nás, ku každému sa naklonila, vtiahla vzduch a pokrútila hlavou.

